

DE ANGST VOOR HET OOSTEN

Posted on 28. Januar 2020

In het komende decennium zou de VS in de problemen kunnen komen met Rusland, China en Iran vanwege de nieuwe zijderoute.

Een commentaar van Pepe Escobar.

De "Wild Twenties" begon met een knal: de gerichte moord op de Iraanse generaal Qasem Soleimani. Maar in de loop van het decennium staat ons een nog grotere knal te wachten: de ontelbare bewegingen van de nieuwe "Great Game" in Eurazië, waarin de VS het opneemt tegen Rusland, China en Iran, de drie grote knooppunten van de Euraziatische integratie.

Elke spelveranderende handeling in de geopolitiek en de geo-economie in het komende decennium zal moeten worden geanalyseerd in de context van deze epische botsing.

De diepe staat en de sleutelfiguren van de Amerikaanse heersende klasse zijn diep geschokt dat de "onmisbare natie" economisch gezien al is ingehaald door China en militair gezien door Rusland. Het Pentagon noemt de drie Euraziatische hubs officieel "bedreigingen".

Hybride oorlogsvoeringstechnieken met ingebouwde 24-uurs demonisering zullen zich verspreiden met als doel de Chinese "dreiging", de Russische "agressie" en de "bevordering van het terrorisme door Iran" in te dammen. De mythe van de "vrije markt" zal blijven verdrinken onder een stortvloed van illegale sancties, eufemistisch geïnterpreteerd als nieuwe handelsregels.

Maar dit zal nauwelijks genoeg zijn om het strategisch partnerschap tussen Rusland en China te laten mislukken. Om de diepere betekenis van dit partnerschap te begrijpen, moeten we begrijpen dat Beijing dit partnerschap een overgang naar een "nieuw tijdperk" noemt. Dit betekent strategische langetermijnplanning - met 2049 als deadline, het honderdjarig bestaan van het Nieuwe China.

De jaren 2040 vormen inderdaad het middelpunt van de vele projecten van het "Belt and Road Initiative", zoals de nieuwe zijderoute die door China wordt aangedreven; vervolgens wil Peking, zoals verwacht, een nieuw, multipolair netwerk van soevereine naties/partners in heel Eurazië en daarbuiten tot stand brengen,

die allemaal met elkaar verbonden zijn door een doolhof van linten en wegen die in elkaar grijpen.

Het Russische project - Groot Eurazië - weerspiegelt een beetje Belt & Road en zal daarin worden geïntegreerd.

Belt & Road, de Euraziatische Economische Unie, de Shanghai Cooperation Organization en de Asia Infrastructure Investment Bank werken allemaal aan dezelfde visie.

Realpolitik

Dit "nieuwe tijdperk", zoals de Chinezen het definiëren, is daarom sterk afhankelijk van nauwe Russisch-Chinese coördinatie op alle gebieden. Made in China 2025 omvat een reeks technische en wetenschappelijke doorbraken. Tegelijkertijd heeft Rusland zich gevestigd als een ongekende technologische hulpbron voor wapens en wapensystemen, die de Chinezen nog steeds niet kunnen bijhouden.

Tijdens de laatste BRICS-top in Brasilia vertelde president Xi Jinping aan Vladimir Poetin dat "de huidige internationale situatie, als gevolg van de toenemende instabiliteit en onzekerheid, China en Rusland ertoe aanzet om een nauwere strategische coördinatie tot stand te brengen".

Poetin's antwoord: "In de huidige situatie moeten beide partijen de strategische communicatie nauwlettend in stand houden".

Rusland laat China zien hoe het Westen echte politieke macht in elke vorm respecteert, en Peking begint eindelijk zijn macht te gebruiken. Het resultaat is dat na vijf eeuwen van westerse overheersing - die overigens leidde tot het verval van de oude Zijderoute - het hart van het land met een knal terugkeert en zijn heerschappij doet gelden.

Op persoonlijke titel hebben mijn reizen van West-Azië naar Centraal-Azië in de afgelopen twee jaar en mijn gesprekken met analisten in Nur-Sultan, Moskou en Italië in de afgelopen twee maanden mij in staat gesteld om meer vertrouwd te raken met de fijne kneepjes van wat slimme geesten de "dubbele helix" noemen. We zijn ons allemaal bewust van de immense uitdagingen die voor ons liggen - terwijl we

nauwelijks in staat zijn om de adembenemende terugkeer van het Heartland in real time te volgen.

Wat de soft power betreft, zal de prominente rol van de Russische diplomatie nog belangrijker worden - gesteund door een ministerie van Defensie onder leiding van Sergei Shoigu, een Tuvan uit Siberië, en door een inlichtingendienst die met iedereen een constructieve dialoog kan voeren: met India en Pakistan, met Noord- en Zuid-Korea, met Iran en Saudi-Arabië, en met Afghanistan.

Dit apparaat maakt (complexe) geopolitieke kwesties gladder op een manier die Peking nog steeds ontwijkt.

Tegelijkertijd worden Rusland en China nu gezien als tegenkrachten van de Amerikaanse marine en financiële macht in vrijwel het hele gebied van Azië en de Stille Oceaan, van het oostelijke deel van de Middellandse Zee tot aan de Indische Oceaan.

Investerings in Zuidwest-Azië

De gerichte aanval op Soleimani is, ondanks de langetermijneffecten, slechts één zet op het Zuidwest-Aziatische schaakbord. Wat uiteindelijk op het spel staat, is een groot geo-economisch voordeel: een landbrug van de Perzische Golf naar het oostelijke deel van de Middellandse Zee.

Afgelopen zomer verklaarden Iran, Irak en Syrië tijdens een tripartiete bijeenkomst dat "het doel van de onderhandelingen is de Iraans-Iraaks-Syrische vracht- en vervoerscorridor te activeren als onderdeel van een breder plan om de zijderoute nieuw leven in te blazen".

Er is nauwelijks een strategische route te bedenken die het internationale noord-zuid-vervoer tegelijkertijd verbindt met de vervoersroute tussen Iran, Centraal-Azië en China naar de Stille Oceaan en met die van Latakia naar de Middellandse Zee en de Atlantische Oceaan.

Wat aan de horizon opdoemt is inderdaad een subsector van het Nieuwe Zijderouteproject in Zuidwest-Azië. Iran is een belangrijk knooppunt voor "Belt & Road"; China zal sterk betrokken zijn bij de wederopbouw van Syrië; en Peking en Bagdad hebben verschillende overeenkomsten ondertekend en een Iraaks-Chinees Wederopbouwfonds opgericht - met inkomsten uit 300.000 vaten olie per dag in ruil voor

Chinese leningen aan Chinese bedrijven die de Iraakse infrastructuur heropbouwen.

Een snelle blik op de kaart onthult het "geheim" waarom de VS weigeren hun koffers te pakken en Irak te verlaten, zoals gevraagd door het Iraakse parlement en de Iraakse premier: Het geheim is het voorkomen van het ontstaan van deze gang met alle noodzakelijke middelen.

Zeker als we zien dat alle wegen die China door Centraal-Azië bouwt - waarvan ik er in november en december veel heb afgelegd - uiteindelijk China met Iran verbinden.

Het uiteindelijke doel is om Shanghai te verbinden met het oostelijke Middellandse Zeegebied - over land, door het binnenland.

Terwijl het de strategie van China is om van de haven van Gwadar in de Arabische Zee een belangrijk knooppunt in de Chinees-Pakistaanse economische corridor te maken - ook om "de Straat van Malakka te omzeilen" - heeft India Iran op dezelfde manier het hof gemaakt om de haven van Chabahar in de Golf van Oman te bouwen als een knooppunt naast Gwadar.

Net zoals Peking de Arabische Zee via de economische corridor met Xinjiang wil verbinden, wil India via Iran een verbinding met Afghanistan en Centraal-Azië tot stand brengen.

Maar de investering van India in Chabahar zou onsuccesvol kunnen blijken als New Delhi blijft nadenken over de vraag of het een actief onderdeel moet worden van de Amerikaanse "Indo-Pacific" strategie, wat zou betekenen dat we Teheran moeten laten vallen.

De gezamenlijke Russisch-Chinese-Iraanse marineoefening eind december, die precies vanuit Chabahar begon, was een tijdige wake-up call voor New Delhi. India kan het zich eenvoudigweg niet veroorloven om Iran te negeren en uiteindelijk de belangrijkste schakel, Chabahar, te verliezen.

Het valt niet te ontkennen dat iedereen een verbinding met Iran nodig heeft en wil. Om voor de hand liggende redenen is het sinds het Perzische Rijk het bevoorrechte knooppunt voor alle Centraal-Aziatische handelsroutes.

Bovendien is Iran een kwestie van nationale veiligheid voor China. China investeert zwaar in de Iraanse energie-industrie. Alle bilaterale handel wordt gevoerd in yuan of in een mandje met valuta's, waarbij de Amerikaanse dollar wordt omzeild.

Ondertussen dromen de Amerikaanse neoconservatieven nog steeds van wat het Cheney-regime de afgelopen tien jaar heeft nagestreefd: een regimewisseling in Iran die ertoe zou leiden dat de VS de Kaspische Zee zou domineren als springplank naar Centraal-Azië, slechts één stap verwijderd van Xinjiang en het anti-Chinese sentiment bewapend. Het zou kunnen worden gezien als een nieuwe zijderoute in de tegenovergestelde zin, om de Chinese visie te vernietigen.

De Slag van de Eeuw

In zijn nieuwe boek "The Impact of China's Belt and Road Initiative" geeft Jeremy Garlick van de Universiteit voor Economie in Praag terecht toe dat "het begrijpen van de betekenis van Belt & Road uiterst complex is".

Dit is een zeer serieuze poging om een theorie te formuleren over de immense complexiteit van Belt & Road - vooral gezien China's flexibele, syncretische benadering van beleidsvorming, die nogal verwarrend is voor westerlingen. Om zijn doel te bereiken maakt Garlick gebruik van het sociale evolutionaire paradigma van Tang Ship, waarbij hij zich verdiept in het neogramscianisme en het concept van "offensief mercantilisme" onderzoekt - dit alles als onderdeel van een "complex eclecticisme".

Het contrast met het verhaal van Amerikaanse "analisten" die de Nieuwe Zijderoute demoniseren is opvallend. Het boek gaat in detail in op de complexiteit van de nationale Zijderoute als een zich ontwikkelend organisch proces.

Keizerlijke politici zullen niet de moeite nemen om te begrijpen hoe en waarom de Nieuwe Zijderoute een nieuw wereldwijd paradigma creëert. De NAVO-top in Londen vorige maand heeft in dit verband enkele aanwijzingen opgeleverd. De NAVO heeft kritiekloos drie prioriteiten van de VS overgenomen: een nog agressiever beleid ten aanzien van Rusland, de insluiting van China (met inbegrip van militaire bewaking) en

de militarisering van de ruimte - een neveneffect van de "Full Spectrum Dominance"-doctrine uit 2002.

De NAVO is dus opgenomen in de "Indo-Pacific"-strategie - wat de insluiting van China betekent. En aangezien de NAVO de gewapende arm van de EU is, betekent dit dat de VS zich zullen bemoeien met de manier waarop Europa zaken doet met China - op elk niveau.

Kolonel Lawrence Wilkerson, Colin Powell's voormalige stafchef van 2001 tot 2005, vat het samen:

"Amerika bestaat vandaag de dag om oorlog te voeren Hoe interpreteren we anders 19 jaar onafgebroken oorlog en geen einde in zicht? Het is een deel van wie we zijn. Het maakt deel uit van wat het Amerikaanse Rijk is. We zullen liegen, bedriegen en stelen zoals Pompeo nu doet, zoals Trump nu doet, zoals Esper nu doet... en veel andere leden van mijn politieke partij, de Republikeinen, doen het nu. We zullen liegen, bedriegen en stelen om te doen wat we moeten doen om deze complexe oorlog voort te zetten. Dit is de waarheid. En dat is de doodstrijd van de oorlog."

Moskou, Peking en Teheran zijn zich volledig bewust van de uitdagingen. Diplomaten en analisten werken aan een gezamenlijke inspanning van de drie staten om elkaar te beschermen tegen alle vormen van hybride oorlogsvoering - inclusief sancties - die tegen elk van hen worden gevoerd.

Voor de Verenigde Staten is dit inderdaad een existentiële strijd: tegen het hele Euraziatische integratieproces, tegen de nieuwe zijderoutes, tegen het strategische partnerschap tussen Rusland en China, tegen deze Russische hypersonische wapens vermengd met plooibare diplomatie, tegen de diepe walging en de opstand tegen het Amerikaanse beleid in het hele Zuiden, en tegen de bijna onvermijdelijke ineenstorting van de Amerikaanse dollar. Wat zeker is, is dat het rijk niet rustig ondergaat. We moeten allemaal voorbereid zijn op de strijd van de eeuw.

+++

Dit artikel werd gepubliceerd op 25.01.2020 door [*Rubikon – Magazin für die kritische Masse*](#).

+++

Opmerking bij het Rubikon-artikel: De volgende tekst verscheen voor het eerst in "[Rubikon – Magazin für die kritische Masse](#)", in wiens adviesraad Daniele Ganser en Rainer Mausfeld onder andere actief zijn. Aangezien de publicatie onder een vrije licentie (Creative Commons) plaatsvond, neemt KenFM deze tekst over voor secundair gebruik en wijst er expliciet op dat het Rubicon ook afhankelijk is van donaties en ondersteuning nodig heeft. We hebben veel alternatieve media nodig!

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om te publiceren.

+++

Beeldreferentie: motioncenter / Shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.


+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over de ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

 BitCoin-adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK